

Kvistgjengeren

Utgitt av Norsk kvistgjengerforening

Nr. 52, høst 2024, årgang 26

Norsk kvistgjengerforening

Norsk kvistgjengerforening er dannet for å kunne utvikle intuitive søkemetoder, lære og dele erfaringer. Foreningen skal også arbeide for å øke interessen for og kunnskapen om kvistgjengeri. Foreningen er politisk og religiøst uavhengig.

Vi bruker begrepet «kvistgjengeri» som samlebetegnelse for alle intuitive søkemetoder.

Hjemmeside: www.kvistgjenger.no

Styret

Leder

Gaute Hadland
Visteveien 30, 4071 Randaberg
Tlf.: 97 75 50 34
E-post: gahadland@online.no

Nestleder

Sissel Astrid Fuhre
Askveien 250, 3519 Hønefoss
Tlf.: 41 55 41 63
E-post: siss-fuh@online.no

Kasserer

Christian H. Kjellberg
Prost Holviks vei 30B, 1362 Hosle
Tlf.: 97 79 50 25
E-post: chkj@broadpark.no

Styremedlem

Kjell Arne Drag
Kisgruveveien 91, 3614 Kongsberg
Tlf.: 91 77 82 98
E-post: kjelarnd@online.no

Styremedlem

Marianne Lund Tverlid
Nils Huus gate 9A, 0482 Oslo
Tlf.: 95 05 17 20
E-post: mltverlid@gmail.com

Medlemsavgift

Hovedmedlem: kr. 300 per år
Familiemedlem (uten tidsskrift): kr. 110 per år.

Husk å melde adresseendring (post og e-post) ved flytting og endring.

Ikke medlem ennå?

Dersom du vil bli medlem, kan du melde deg inn på nettsiden vår, www.kvistgjenger.no. Dersom du ikke er på internett, kan du kontakte Christian H. Kjellberg
Prost Holviks vei 30B, 1362 Hosle
Tlf.: 97 70 50 25

Bankkonto: 1503 62 78258

Vipps-nr.: 21212

Organisasjonsnr.: 986 092 366

Bladet Kvistgjengeren

Bladet gis ut to ganger i året. Redaksjonen tar gjerne mot tips og stoff til bladet. Alt som har å gjøre med kvistgjengeri er interessant: korte og lange artikler, bilder, tips om oppslag i andre medier. Redaksjonen hjelper til med språkvask og tilrettelegging for trykking, selvsagt i samarbeid med bidragsyteren.

Frist for stoff til Kvistgjengeren nr. 53 er 1. februar 2025.

Redaktører

Sissel Astrid Fuhre
Tlf.: 41 55 41 63
E-post: siss-fuh@online.no

Ingebjørg Rivedal

Tlf.: 91 58 93 99
E-post: inriveda@online.no

Forsidefoto: Åsne Hoff Hadland: Perlemorsky over Stavanger 22. desember 2023

Opplag 200 eks.

Grafisk setting i skrifttypen Book Antiqua ved Ingebjørg Rivedal
Trykking: HG media AS, 1351 Rud

Innhold

	Side
Redaktørene har ordet	3
Temaer fra årsmøtehelga i Vikersund	
Sissel A. Fuhre: Pendling – et nyttig hjelpemiddel i hverdagen	4
I. Rivedal og M. L. Tverlid: Hildur Veia om traumebehandling	8
I. Rivedal: Are Thoresen om å sjå og å transformere	10
I. Rivedal: Terje Nordkvelle om manifestering	11
Borgny G. Husby: Med ønskekvist gjennom livet	12
Trond Jacobsen: Telluriske strømmar, andre del	14
Ingebjørg Rivedal: Uvanlege evner, tredje del	18

Redaktørane har ordet

Første halvdel av dette nummeret har artiklar frå årsmøtehelga: ei oppfrisking av minnet for dei som var der, og nytt stoff for dei som ikkje var der. Årsmøtet og kurset samla 22 personar som fekk ein variert foredragsmeny. På menyen hjå Tyrifjord Hotell stod nydelege måltid, og praten rundt borda gjekk livleg om intuitive søkemetodar og nærliggande tema. Kvistgjengarar som er åleine eller få i sitt lokalmiljø kunne glede seg over å vera i eit miljø der det er normalt å ta fram ein pendel eller ein søkevinkel. Denne sida av arrangementet må ikkje undervurderast.

Siste halvdel av bladet byr på blanda tema. Me håpar at bladet kan gje lesarane nye idear til ettertanke og inspirasjon til å praktisere kvistgjengeri!

I år er det 25 år sidan Norsk Kvistgjengerforening vart stifta, og bladet er inne i sin 26. årgang. Foreininga har overlevd og er livskraftig, trass i at medlemstalet aldri har vore over 170. Det har betydd mykje for mange å treffe likesinna ved fysiske møte i foreininga og gjennom medlemsbladet. Foreininga har teke opp mange ulike tema på årsmøte-samlingane og i medlemsbladet. Det er framleis tema å ta tak i i åra framover!

Me er nokså få medlemmer i Noreg, og det finst truleg mange som kunne hatt glede og nytte av å vera medlem. Korleis kan Norsk Kvistgjengerforening bli betre kjend blant desse?

Om me er få i Noreg, så er det fleire organiserte kvistgjengarar i andre land. Redaktørane var i september på haustmøte i den svenske foreininga, Svenska Slagruteförbundet. Me møtte hyggelege menneske som var opptekne av det same som oss, men av og til med litt anna vinkling. Det er lett å ha kontakt med svenske kvistgjengarar; dei er gode naboar og me forstår språket.

Det vil koma litt stoff frå Sverige i vårnummeret. Der vil me også i fleire artiklar ta opp det å søke etter sakna personar og dyr, og me skal avslutte serien om folk med uvanlege evner.

Marianne Lund Tverlid har gått ut av redaksjonen, og me takkar henne for stor og god arbeidsinnsats og mange konstruktive innspel. Ingebjørg Rivedal held fram som ein av to redaktørar saman med Sissel Astrid Fuhre som stiller opp for dette nummeret. Ingebjørg treng ein ny redaktørkollega «å spele ball med» til seinare nummer. Det er lærerikt og interessant å arbeide med Kvistgjengeren!

Pendling- et nyttig hjelpemiddel i hverdagen

Sissel A. Fuhre

Innlegg fra årsmøtehelgen, litt bearbeidet.

Hvem er det vi henvender oss til når vi ber om svar? Hvor kommer informasjonen fra? Fra Gud, universet, «vårt høyere selv», er noen av teoriene. En av fysikerne som var med på å utvikle kvantefysikken i vitenskapen var Max Planck. I 1944 kom han med dette utsagnet basert på sin forskning: «All materie stammer fra og eksisterer kun på grunn av en kraft og vi må anta at bak denne kraften eksisterer det en bevisst og intelligent bevissthet. Kvantefysikken beskriver et universelt energifelt som binder sammen alt i vår verden.»

For meg gir dette en perfekt forklaring på hva som skjer når vi som kvistgjengere søker etter svar; vi logger oss på det universelle energifeltet som binder alt sammen.

Men iblant får vi ikke riktige svar på det vi spør om, og det kan det være mange forskjellige grunner til. Vitenskapelige forsøk har ikke gitt overbevisende resultater, og det har heller ikke tester vi har hatt på årsmøtet. Jeg tror at selve testsituasjonen med mange tilstede byr på mer eller mindre stress, med uro og forstyrrende energier. Det fremmer ikke den ro og konsentrasjon som trengs for å få gode resultater. Sist gang vi hadde en slik test fikk deltakerne ta testen på et eget rom for å skjerme for forstyrrelser og påvirkning fra andre. Testen gikk på å måle på pakker med brødsriver, hvor sunt det ville være å spise de forskjellige. Det var sunt hjemmebakt brød, billigste kjøpebrød og brød som var grønt av mugg. Likevel ble det ikke noen klar bedring av resultatet, og flere fikk at det mugne brødet var best for dem å spise.

Forhold som kan bidra til at vi får riktige svar
Kropp og sinn er instrumentet vi bruker når vi spør om svar, og da er det veldig viktig at vi er så fininnstilt som mulig.

Her kommer noen tips som kan hjelpe til med dette:

- Hva forteller du deg selv? Er du selv-kritisk og ikke stoler på deg selv er det et dårlig utgangspunkt; du må stole på pendlingen
- Ha en klar intensjon om det du ønsker å finne ut av
- Still et enkelt spørsmål der svaret blir ja eller nei
- Nullstill deg, og vær åpen og avspent både i kropp og sinn
- Kroppen: Senk skuldrene, flytt oppmerksomheten til hendene, til magen, glatt pannen, slipp kjeven
- Lukk øynene og fokuser litt på pusten for å komme i en lett meditativ tilstand

Jeg går jo ikke bevisst gjennom denne prosedyren når jeg spør om noe, men det er viktig å koble ut dagsbevisstheten; vår normale bevissthetstilstand. Vi vet at den hovedsakelig styres av venstre hjernehalvdel med aktiv, mental tilstedeværelse, og fornuft og logikk. Da er vi «på hugget», og Beta hjernebølger er dominerende. De har de raskeste svingningene og egner seg dårlig når vi jobber med pendel eller søkevinkler. Vi bør over på høyre hjernehalvdel, som blant annet har med følelser, kreativitet og intuisjon å gjøre. Da bør vi roe ned slik at hjernesvingningene i størst mulig grad går over til alfabølger. De aktiveres ved en våken og avslappet tilstedeværelse, når vi tar tar pause, sitter og reflekterer, tar en rusletur eller mediterer. (Se også punktene over). Da kan du

få kontakt med underbevisstheden. Det får du også når du driver med aktiviteter som å kjøre bil, jogge, gå og sykle. Da kan hjernebølgene senkes til theta fordi det du gjør er så innarbeidet at du gjør det automatisk, og hjernekapasitet kan frigjøres til å skape nye forbindelser. Det er alltid en kombinasjon av hjernebølger i våken tilstand, men én er dominerende.

Tilbake til tankens kraft. Tenk deg en stor sitron som du deler i to med en kniv. Du deler igjen og tar en stor båt sitron og putter i munnen. Hva skjer? Noe tydeligere bevis på tankens kraft vet jeg ikke!

Stol på deg selv og svarene du får når du bruker søkeredskap, men stol ikke blindt på svarene du får.

Jeg spør ofte om jeg fikk riktig svar, og iblant er svaret nei. Det kan det være mange grunner til.

Noen sjekkpunkter:

Er jeg på en nøytral plass uten forstyrrelser?

Kan jeg/får jeg/bør jeg spørre? Jeg spør bare «Kan jeg...» og tenker at det dekker alternativene, og i det ligger også kan jeg spørre nå?

Er du følelsesmessig engasjert i det du spør om, og har et sterkt ønske om et spesielt svar, er det ganske stor sjanse for at du ubevisst påvirker svaret. Det samme gjelder om du har en klar forventning til svaret.

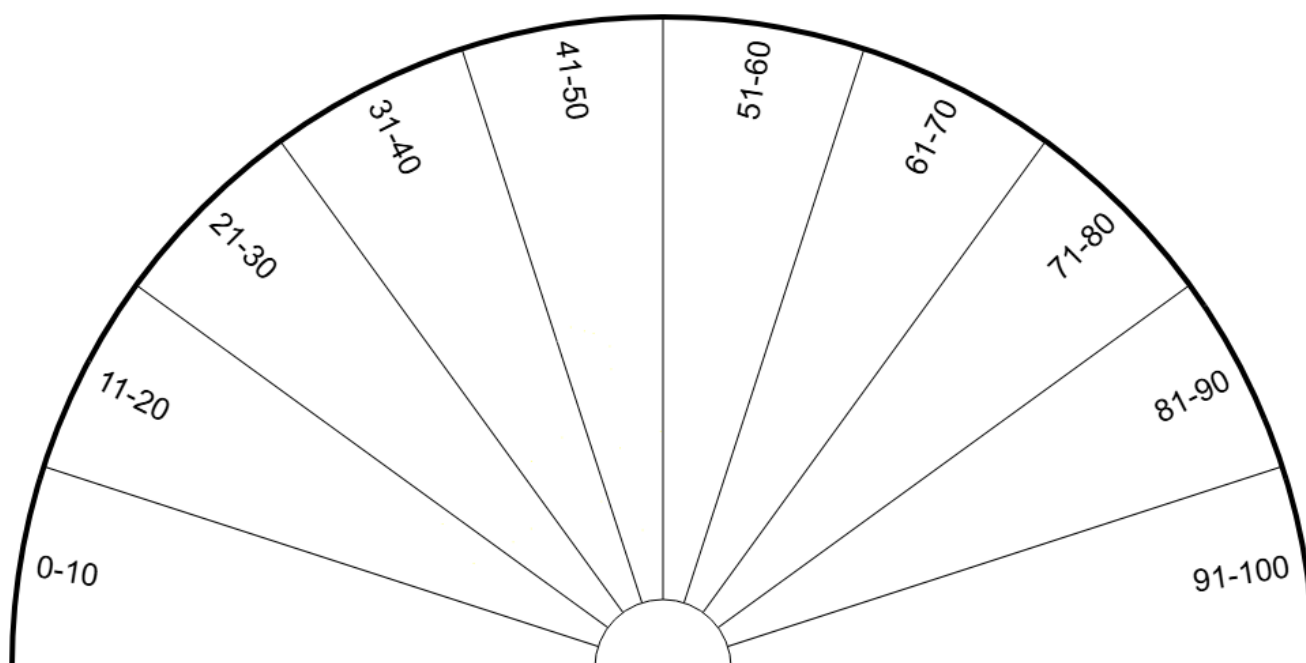
Så er det etiske grenser for hva en kan spørre om, for eksempel at noen ber deg spørre om andre. Men her vil du få nei når du spør om du kan spørre om det.

Hvordan stille spørsmål

Spørsmålet må være klart og entydig og lede til svaret JA eller NEI.

Det må være et presist spørsmål; det er ikke presist nok hvis jeg for eksempel spør om en matvare er bra for meg. På hvilken måte bra; tåler jeg produktet, liker jeg smaken, høyner det min nytelse og mitt humør, bidrar det med positiv næring for meg?

Hvis svaret er JA, bør jeg gå videre og stille neste spørsmål; hvor positivt er det for meg på en skala fra 0 til 100? Da er 0 horisontalt til venstre og 100 til høyre, og jeg må spørre meg fram til riktig prosent ut fra vinkelen i forhold til den horisontale linjen. Å finne fram til graden av verdi på det du sjekker er viktig informasjon å få.

created with Subtil.net

Et eksempel på en skala fra 0 til 100, laget med en mal fra subtil.net

Noen eksempler på hvordan jeg bruker pendelen

Jeg bruker pendelen stort sett hver dag, og ofte flere ganger per dag. Jeg har hatt en del helseutfordringer av forskjellige slag og slitt med lite energi i mange år. Selvfølgelig kjenner jeg på energinivået, men jeg måler det også med pendelen. Jeg har gått hos en veldig dyktig behandler i mange år, og hun starter timen med å måle energinivået mitt med pendel. I hele denne tiden har vi, med et par unntak, fått akkurat samme tall. Jeg har målt på forhånd, og har jeg for eksempel fått 62%, har hun fått det samme. Det kjennes betryggende å få bekreftelse på at vi måler likt.

Nå har jeg fått en diagnose som gjør at jeg går på en streng diett med råd om hva jeg skal, og ikke skal spise. Selvfølgelig er det ingen fullstendig liste, og da pendler jeg på produkter når jeg skal handle. Det er veldig nyttig, fordi jeg får informasjon og veiledning som ellers hadde vært nesten umulig å finne ut av.

Eksempler på andre forhold jeg pendler på

- Jeg spør om det passer å ringe til en person nå. Får jeg NEI spør jeg ofte neste gang om han eller hun var opptatt, for å sjekke svaret jeg fikk.
- Når jeg skal finne en gave og har flere ting å velge mellom, spør jeg først om gaven vil falle i smak. Så sammenligner jeg gavene ved å spørre i hvilken grad vil hun like alternativ 1, 2 og 3, og velger selvfølgelig den som får høyest score.
- På Vinmonopolet pendler jeg på hvilken vin jeg skal velge, ut fra min smak. (Det overrasker meg at økologiske viner ikke får særlig godt resultat). Søstre mine ble letttere sjokkert da jeg åpent brukte pendelen på Systembolaget i Arvika
- Når kommer ...? Jeg ventet på ny komfyr, og fikk beskjed om at de ville komme med den mellom klokka 10 og 20 dagen etter. Jeg spurte med pendelen om de ville komme mellom 10 og 11 og fikk NEI, og samme svar på mellom 11 og 12. Så fikk jeg JA på mellom 12 og 13, og de kom med komfyren 12.15. Kjekt å vite, i forhold til å gå og vente i timesvis! Men det er ikke alltid full klaff. Ikke lenge

etter fikk jeg feil svar på et lignende spørsmål, viste det seg.

- Vil bensinen være like billig på hjemvei? Dette spørsmålet spurte jeg da jeg skulle et sted og hadde dårlig tid. Jeg fikk NEI, og dermed svingte jeg inn på bensinstasjonen og fylte tanken. Selvfølgelig sjekket jeg prisen på hjemveien, og den hadde steget med mange kroner.
- Vil de komme i helgen? Det var noen som ringte og sa at de ville komme innom for noen timer på vei fra Stavanger til Oslo. Jeg fikk en følelse av at de ikke kom til å komme, og fikk NEI da jeg brukte pendelen. Dermed lot jeg være å gjøre innkjøp og forberede noe. De ga ikke beskjed om at de ikke kom, men det var greit fordi jeg ikke ventet på dem.
- Når jeg lager mat spør jeg om hvor mye jeg skal lage; er dette nok? Jeg kan også spørre om maten er nok stekt eller kokt.

Pendling på vann

På årsmøtet pendlet jeg også på kvaliteten på vann; ett glass vann ble tappet fra springen, et annet sto på et kort fra Masaru Emotos bok om vann. I boken, som på norsk heter «Vannets tidløse visdom», viser han hvordan han frøs

Foto av krystallet Love and Thanks

vann og hvordan iskrystallene ble seende ut når de ble utsatt for et negativt eller et positivt budskap som var festet på glasset. Med boken fulgte det med kort som hadde tekst på den ene siden og bilde av iskrystallet på den andre siden. Jeg valgte kortet Love and Thanks og la bildet av iskrystallen under vannglasset. Så pendlet jeg på kvaliteten/frekvensen på vannet i glassene. Jeg fikk 65% på det rett fra springen og 76% på det som sto på bildet av krystallet. I neste steg ba jeg inni meg om velsignelse av vannet rett fra springen, og da viste pendelen 100%. Og det vannet virker bløtere og smaker bedre.

Jeg ber også om velsignelse av maten jeg spiser. Maten smaker bedre, og jeg tror at næringsstoffene i maten virker bedre.

Pendling og healing

Når vi pendler eller bruker søkevinkler, tror jeg vi kan si at hovedmålet er å undersøke og kartlegge forhold. Vi stiller JA/NEI- spørsmål oftest for å finne fram til skadelige energier som vi så behandler og fjerner.

Den australske kvistgjengeren og redaktøren Heather Wilks og hennes bok «Dowsing Heals», (Pendling helbreder) er omtalt i bladet vårt, (i nummer 46 og 47). Hun bruker pendling som del av sin healervirksomhet. Hun skriver: «Hvordan pendle for å gi deg selv healing, gi til andre og til dyr. Oppdag hvordan du kan transformere forhold, situasjoner, til og med været». Hun skriver at kvistgjengerforeningen hun er med i har gode resultater ved ekstrem tørke og branner ved å kontakte regnets naturvesen og be om hjelp. Jamfør naturfolks regndans.

Hun forklarer framgangsmåten hun bruker for å transformere forhold slik:

- Begynn med å konsentrere deg om formålet med pendlingen; hva er ønsket resultat
- Start pendelen i nei-modus med fokus på å fjerne det som er uønsket. For eksempel kan det være å fjerne sjelefragment eller negativ påvirkning fra en person eller et sted og sende energiene til den andre siden, til lyset

- Vent til pendelen stopper av seg selv
- Start den så i ja-modus og send uforbeholden kjærlighet for å fylle tomrommet
- Vent til pendelen stopper av seg selv

Jeg gjorde i en periode en enkel øvelse hun beskriver. Spør først: Er jeg i polaritet? Får du NEI, følger du framgangsmåten over. (Heather Wilks bruker ordet polaritet; med det mener hun om kroppen er i balanse). Etter at pendelen har jobbet seg ferdig, gjør det samme med spørsmålet om du er i balanse med jordas energi. Denne øvelsen fungerte godt for meg; jeg merket forskjell ved at jeg følte meg roligere og mer samlet etter øvelsen. Etter en tid trengte jeg ikke gjøre øvelsen mer.

Heather Wilks sin bok heter jo «Pendling helbreder». Da er spørsmålet om det er pendlingssvingningene som renses og transformerer, eller om de bare registrerer prosessen som foregår? Uansett tror jeg på at intensjonen som ligger til grunn, er vesentlig i alt kvistgjengerarbeid.

Årsmøtehelgen ble det pendlet og diskutert rundt matbordet, kanskje inspirert av Sissels innlegg. Fra venstre: Margot Irene Skappel og Arild Skappel. Foto: Ingebjørg Rivedal

Hildur Vea om traumebehandling

I. Rivedal og M. L. Tverlid

Hildur driv sitt eige behandlingssenter og føler ho har den beste jobben i verda! Her kjem ei oppsummering av det ho fortalde i årsmøtehelga.

Hildur Vea er sjukepleiar, psykoterapeut og har doktorgrad i folkehelsevitenskap. Ho har også mange andre utdanningar og kurs innanfor psykoterapi; dei fleste tok ho etter at ho «møtte veggen» i 2006. Ho driv no Sofiasenteret på Karmøy der ho hjelper folk som slit med kriser, traume og helseplager.

Årsaker til helseplager

Eit av dei faglege utgangspunkta for Hildur er at alle symptom og sjukdomar har ei naturleg forklaring. Årsaka til helseplager blir uttrykt gjennom symptoma. Traumer løyser seg ikkje opp av seg sjølv, og ein må løyse opp i årsaka for å bli kvitt plagene. Hildur arbeider seg bakover i tid saman med klienten for å finne dei djupareliggande årsakene.

For mange av klientane hennar viser det seg at notidige livskriser triggar gammal smerte, noko som fører til at nedturen no blir ekstra kraftig. Anerkjent («gullstandard») forskning viser samanheng mellom uløyste traume frå barn- domen og mange typar sjukdom og helseplager i vaksen alder; som hjartesyjukdom, kols, kreft, skjelettsjukdom og leversjukdom. Den same studien viste ikkje samanheng til hjerneslag og diabetes. Anna forskning viste samanheng mellom kreft og vanskelege opplevingar i forkant av kreftsyjukdomen.

Ei av dei viktige oppdagingane i Hildurs liv var at vi har to ulike bevisstheiter knytte til dei to hjernehalvdelenane våre: høgre hjerne-bevisstheita og venste hjerne-bevisstheita. Det er avgjerande viktig å skilje mellom dei to når ein vil hjelpe seg sjølv tilbake til helse etter sjukdom.

Venstre hjerne-bevisstheit kan berre produsere det vi alt veit, høgre hjerne-bevisstheit er den delen som ser nye moglegheiter. Sagt forenkla er

vi i venstre hjerne-bevisstheita når vi er i tankane, og i høgre hjerne-bevisstheita når vi er i kroppens og følelsanes verden. Nesten alltid er det fortrenge følelsar som er ein del av hovud- årsaka til vanskane våre, og vi må då inn i underbevisstheita vår (høgre hjerne-bevisstheita), for å finne denne. Vi kan ikkje løyse opp årsaka før vi veit kva det er. Eit viktig bidrag i Hildur sin terapi er derfor å lære klientane forskjellen på bevisstheitene våre, og å lære dei korleis dei sjølv kan forløyse egne plager.

Mange metodar for å finne årsaker

For å få fram årsakene til klientens no-situasjon brukar Hildur fleire metodar: Systemisk samtale er ein prosess som har som mål å løyse opp i det som er fortrenge eller blokkert. Mellom anna får ho klienten til å stå på papiersolar (bokmål: papiersåler) i ulike fargar for å oppleve resonans og kjenne på kva som skjer i kroppen deira (sjå foto på neste side). Både klienten og Hildur kjenner på kva som skjer. Kroppens reaksjonar viser kva som er sant. Når sanning blir uttrykt fell kroppen til ro, og plager løyser seg opp.

Ho kan bruke ein fingertest (med ja- eller nei-svar, også kalla kinesologi) for å finne ut når det gamle traumet oppstod. Ho kan bruke søkevinklar, for eksempel til å få svar på spørsmål om noko er sant eller ikkje, eller for å ta ut andre personars energiar som klienten ber på. Det siste er aktuelt ved generasjonstraume, eller dersom ein ber på energiar frå ukjende menneske. Andre gonger stolar ho på intuisjonen sin utan å bruke søkereiskap.

Overfor klientane brukar ho ordet «snakke-pinnar» i staden for «søkevinklar». Det er eit

mindre skummelt ord og fungerer bra. Ho har slite ut tre par søkeviklar og har nyleg kjøpt sitt fjerde par!

Målet er at ho saman med klienten nøstar seg fram til årsaka til dagens plager. Ved å nøste opp i ting, blir dei kjent med seg sjølv. Målet er å bli autentisk. Hildur kallar dette for Trygg kjerne-modell: Ein skal bli kjent med seg sjølv, integrere egne erfaringar og bli autentisk. Mange kundar har ikkje kontakt med ein trygg kjerne i seg sjølv; dei kan vere usikre på kven dei er og kva dei vil, kan lett blande eige og andres liv og problem, kan vere konfliktsky, eller vere oppgitte og deprimerte.

Arva og overtekne plager

Hildur arbeider også ut frå at vi kan ha sjukdomar og tankemønster som ikkje er våre egne, men som er arva eller overtekne frå andre. I tillegg til ei personleg sjel er vi også tilknytte ei familiesjel. Ubalanse i familiesjela søker balanse på same måte som våre egne ubalansar søker balanse. Det rare er at familiesjela overstyrer den personlege sjela vår. Derfor kan vi vere berar av andres energi utan at vi sjølv er klar over det.

Ulike metodar for å hjelpe

For å hjelpe klientane vidare brukar ho mellom anna BalanZe-metoden der ein ikkje snakkar, men legg hendene på bestemte stader på klientens kropp. Dette regulerer nervesystemet og er ei utveksling av energi. Klienten kjem i ein tilstand der dei har theta hjernebølger; det er ein tilstand der kroppen er best i stand til å helbrede seg sjølv. Dette er ikkje healing, men «tilstedeværelse». Ho tilbyr BalanZe til både barn og vaksne.

Nettside: www.sofiasenteret.no.

Forslag til ein film om generasjonstraumer:

YouTube: Mark Wolynn: «It didn't start with You». Filmen varer vel 30 min

<https://www.youtube.com/watch?v=YqBhAgqZGSU&t=5s>

Hildur med fargemarkørane ho brukar.
Foto: Marianne L. Tverlid.

Ein annan teknikk ho brukar er å gå inn som representant i klientens arbeid. Ein kan vere representant for personar, situasjonar og følelsar. I workshops opplever ein nytten av det å bruke representantar, fordi ein får fram skjulte dynamikkar når ein kan sjå «ulike energi» i forhold til kvarandre. Ei anna viktig læring ved workshops er at her kan deltakarar lære å vere representant. På denne måten får dei også større kontakt med seg sjølv. Det er kjekt både å vere representant og å sjå på **andres arbeid**. I tillegg til at det er interessant, sit latteren laust. Dei ler mykje på workshops.

Hildur demonstrerte for oss at ho representerte ein av tilhøyrarane: Ho gjekk ut i gangen og markerte at ho gjekk inn i vedkomandes energi ved å gå over dørstokken inn til oss. Vi såg at ho gjekk rundt med tunge skritt og pusta tungt. I etterkant fekk Hildur bekreftelse frå deltakaren om at det ho tok inn, stemte.

Are Thoresen om å sjå og å transformere

I. Rivedal

«Hva er jordstråler?» var tittelen på Are Thoresens foredrag årsmøtehelga. Han er oppteken av at me bør lære oss å sjå jordstråler og anna som ein ikkje ser med det vanlege synet. Jordstråler og sjukdom må behandlast ved å transformere (forvandle), ikkje ved å flytte på strålinga og plagene.

Sjå det usynlege

Sidan Are var i femårsalderen gjekk han inn i ein tilstand der han kom inn i elementarverda, og der observerte han ting som han ikkje kunne sjå i den normale fysiske verda. Elementarverda er ei spirituell verd. Elementarvesen er i jordstråler, ting og levande vesen. Desse begrepa blir brukte i antroposofien (Are er antroposof).

For å øve seg i dette tilrådde Are å sjå på ein ting; ein blyant eller kva som helst anna. Ein må prøve å «gå ut av seg sjølv» og «forsvinne inn i tingen». Are fortalde at ein vil kunne sjå elementarvesenet i tingen: Det fyrste ein ser er at alt bevegar seg, så ser ein eit auge, så ansiktet, og seinare heile vesenet. Då kan ein kommunisere med elementarvesenet og be det virke positivt.

Dette bør ein trene på i ca. 10 minutt to til tre gonger dagleg i lengre tid. Det er viktig å ikkje setja begrep/ord på observasjonane, for då dett ein ut av den mentale tilstanden og prosessen stoppar opp.

Transformere, ikkje transløkere

Are meiner at «vanlege» tiltak for å fjerne jordstråling inneber å flytte strålinga slik at det plagar nokon andre. «Jordstråling» blir brukt som samlebegrep for vassårer, Hartmannlinjer, Currylinjer og liknande.

Det er på same måte med sjukdom: behandling flytter som oftast sjukdomen eller plaga til ein annan person i nærleiken, behandlaren sjølv, eit dyr, eller ei plante.

Slik flytting kallar Are for transløkasjon, og det er ikkje ei god og varig løysing. Han forstår det slik at det er elementarvesenet i jordstrålinga

eller i sjukdomen som flytter seg. Han ville ikkje drive på med transløkasjon lenger, og fann ein metode for å transformere (forvandle, omforme).

Kjernen i denne metoden er «å opne opp i midten» av jordstrålinga eller det sjuke og invitere Kristuskrafta inn. Det hjelper ikkje å nemne Allah, Buddha, «lyset» eller liknande, det er berre Kristus som har effekt. Etter denne behandlinga kan ikkje elementarvesena framkalle sjukdom; dei virkar tvert om positivt på menneska. Og ein gjer elementarvesena ei teneste ved å behandle dei.

Are Thoresen. Foto: I. Rivedal

Lesestoff

I Kvistgjengeren nummer 48, side 16-18; er det referat frå eit kurs Are heldt på haustmøtet i 2022. Der kom han inn på mykje av det same.

Are nemnde denne boka i foredraget sitt: Are Simeon Thoresen: Fading and Merging: an overlooked aspect of medicine, life and spirituality, Second updated version 2024. Kan kjøpast på amazon.com.

Terje Nordkvelle om manifestering

I. Rivedal

Terje Nordkvelle har prøvd ut kva som kan skje med tankens kraft, og delte nokre av erfaringane årsmøtehelga.

Ordboka definerer manifestering som det å legge for dagen, openberre, vise seg, ytre seg. Dei siste åra er ordet mykje brukt med ei utvida tyding: at ein med mental og følelsmessig innsats saman med handling kan oppnå det ein ynskjer og drøyer om.

Terje viste til at tankens kraft mellom anna viser seg i placebo-effekten; folk kan bli friske når dei trur dei har fått medisin, sjølv om dei har fått medisin utan virkestoff.

Eit av eksempla som Terje viste oss var ein video med han sjølv i ein skog med livleg fuglesong. Han publiserer videoane til eit internasjonalt publikum og snakka engelsk: «Let the birds be quiet» (la fuglane bli stille). Fuglesongen stilna! Var det tilfeldig? Han bad så fuglane om unnskyldning for at han hadde forstyrra.

Han har også lykkast med å fjerne eigen kvalme ved å ha intensjon om det.

Intensjon, bøn og takk

Terje gjer det slik at han startar med å seia høgt at «Min intensjon er ...», og ber så universet om hjelp til manifestasjonen: «... og det er fint dersom dere kan hjelpe meg». Når han seier dette bøyer han hovudet lett bakover og snakkar «oppover til universet». Han snakkar til universet som ein likeverdig, ikkje som ein underdanig med bøyd hovud.

Dersom det går som Terje ber om, er det viktig for han å takke. Han er klar over at svar kan koma på uventa måtar. Han prøver også å takke for vakre ting han ser utan å ha bede om det.

Vellykka og mislykka forsøk

Terje viste oss ei liste der han hadde notert forsøka sine. Nokre av dei var merkte med at dei var vellykka, andre med at dei ikkje lykkast. For eksempel var det vanskeleg å få regn til å stoppe umiddelbart. No ber han heller om at regnet skal slutte om ein time. På tilsvarende måte ber han om at han skal finne ledig parkeringsplass ein time før han reknar med å koma fram dit han vil parkere.

Aktuelt for fleire

Ein av tilhøyrarane fortalde at ho ber om hjelp til å koma trygt fram når ho skal ut på biltur, og at ho takkar når ho er velberga framme. Ein annan tilhøyrar sa at det er lurt å be om å få varsel dersom det er dyr i vegen framfor ein (og bak ein sving).

Terje oppfordra oss til å prøve sjølv; ein kan oppleve at ein har større kraft enn ein trur.

Terje viste videoar av nokre av eksempla sine.
Foto: Ingebjørg Rivedal

Med ønskevist gjennom livet

Borgny G. Husby

Jeg har fått noen nummer av Kvistgjengeren fra 2022 og 2023 gjennom en slektning av mannen min. Der leste jeg om kvistgjengeri og mye annet. Da jeg leste om avmagnetisering og stråling under hus, fikk jeg lyst til å skrive om hvordan jeg gjør det.

Jeg har gått med ønskevisten siden jeg var barn, for jeg hadde en mor og en onkel som var flink med den.

Da jeg flyttet hit på gården til mannen min i 1966, så visste jeg at hans mor døde av brystkreft da ho var 50 år. Da vi skulle ligge på omtrent samme soverom som ho, så ville jeg undersøke om det var ei vannåre under huset der. Det viste det seg at det var, og så tok jeg kontakt med en sørfra. Jeg gjorde som han sa, og skjermet.

Da vi flyttet til kårenden av huset i 2018, så kjente jeg at jeg lå på ei vannåre. For da vil ikke kroppen slappe helt av, det er som en vibrerer. Jeg kjenner det når jeg sitter over ei vannåre, for da blir jeg så stiv etter å ha sittet der en stund. Likeens blir jeg stiv etter å ha sittet i en elbil i noen mil for da er jeg stiv når jeg går ut av den. Jeg tror kanskje at det ikke er like mye stråling i alle elbilmerkene, for det har jeg ikke funnet ut enda.

Jeg har blitt mere og mere sikker på at jordstråling er en av årsakene til kreft. Jeg ser bare rundt her jeg bor, der de har kreft eller har hatt kreft, så er det stråling under huset. Det finnes unntak der de har røkt mye og levd veldig usunt, eller vært utsatt for giftstoffer i arbeidet eller andre ting.

Jeg var til en dame som ikke bor langt i fra meg, der begge foreldrene døde i kreft. Det viste seg at det gikk to vannårer i fronten av huset og ei på enden, så det var nesten ikke en flekk i huset

som var uten vannåre. Jeg spurte pendelen hvor mange bøylere jeg skulle legge ned for hver åre.

Det var faren hennes som hadde bygd huset. Vi fikk lyst til å sjekke der gammelhuset hadde stått, men der var det ikke noen vannårer eller stråling. Kanskje hadde de sjekket det før de bygde huset den gangen.

Jeg har også ei historie om et eldre ektepar på en gård i Lensvika, som ikke klarte å sove hjemme. De reiste på hytta og låg, som ikke var langt fra hjemmet deres. Med hjelp av hans søster så fann de ut at det var feil på en strømkabel på gressplena. Hun var veldig flink til å finne strømfeil med vinkelpinner eller ønskevist. Så e-verket ble kontaktet, men de trodde kanskje ikke på ho. Grav! sa ho, og der var feilen på strømkabelen.

Ekteparet hadde også klaget til e-verket om at isolatorene på kraftlina ovenfor huset var slitte. Det hadde e-verket ikke noe tru på. Ekteparet kontaktet meg, og vi ble enige om å skjerme for strålinga fra kraftlina. Jeg spurte pendelen hvor mange kobberbøylere jeg skulle sette ned. Etter skjerminga kunne de sove i senga si.

Også i Lensvik sentrum var det problemer. Der var det en haug som de kalte for krefthaugen, for mange som bodde der hadde kreftplager, eller hadde hatt det. Der var det en jordkabel som det var lekkasje på, og flere andre feil som e-verket måtte rette opp. Etter dette ble det bedre å bo på denne haugen.

Jeg fikk så lyst til å fortelle om en drøm jeg hadde. Jeg bruker å få beskjeder om natta, eller når jeg sitter i en stol og slapper av, for jeg har hatt disse evnene hele livet.

Da jeg var lita, så fortalte jeg mor og far om noen av mine tidligere liv, og da fikk jeg beskjed at jeg fantaserte. Da stengte jeg av noen år, og åpnet opp da jeg var 17 år. Da fortalte jeg om ting som kom til å hende, og så hendte det, og da begynte de å tro på meg.

Når jeg ble godt voksen, så var jeg til ei synsk svensk dame som tok imot folk i Oslo. Jeg fortalte ikke noe om det jeg fortalte mor og far, men hun satte seg i transe og fortalte om disse livene jeg fortalte mor og far om.

Jeg har også en slektning som var 4 år da han brukte navna på foreldra. Foreldra lurte på hvorfor han ikke sa mamma og pappa eller mor og far. Han sa at han hadde hatt flere foreldre, og hadde bodd i et hvitt hus oppi Vauldalen.

Så tilbake til drømmen, der jeg fikk beskjed fra far min som var død, at det var en som hadde kreft på en gård et stykke fra meg. Jeg så ned til den gården han sa, og lurte på hva far mente jeg skulle gjøre med det. Jeg satt lenge og spekulerte, men plutselig kom jeg på at det kunne være stråling under huset. Jeg tok frem

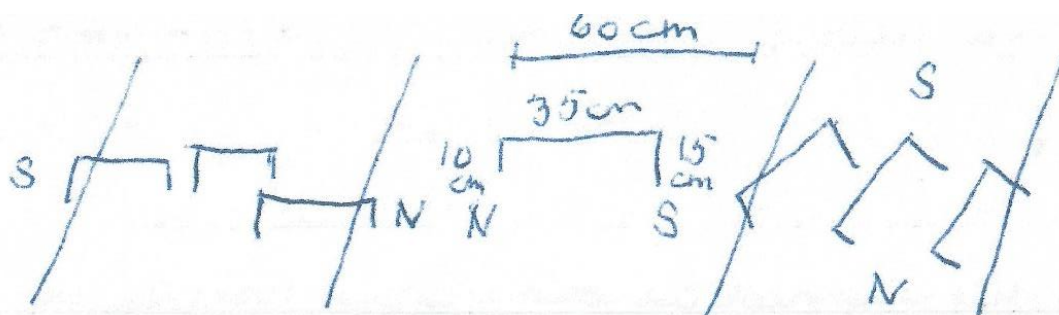
pendelen, og den sa ja, men jeg kunne ikke dra dit for å skjerme for vannåra. Da jeg hadde lært å skjerme for stråling på en spesiell måte med tankens kraft og ei bønn, så gjorde jeg det. Det var den 2. september, og jeg fortalte det bare til mannen min.

Først i januar fortalte den ene dattera mi at mannen på den gården hadde fått kreft på tunga. Legene forstod ingen ting, for de tok bort kreftkulen, men det var ingen spredning, så kreften var innkapslet. Så han hadde ikke behov for stråling eller noe annet. Det var sikkert avmagnetiseringa av strålinga som jeg gjorde som hjalp han.

Dette var kanskje 10 år siden, og mannen var 85 år no, og er veldig frisk og sprek.

Skal en avmagnetisere for stråling når det er kryssing mellom vannårer og curryårer, eller vannårer og bergsprekker, eller andre strålinger, så kan en gjøre det på den andre måten, eller bruke kobberbøylar.

Se figuren: Bruk kobbertråd, uisolert 5-6 mm tykk. Bøylene legges 5-10 cm under jordskorpa utom huset der åra går. Den som er bøyd på 15 cm mot sør, den på 10 cm mot nord. Bruk kompass. Dette er en veldig enkel måte å skjerme med, som alle klarer.

I midten vises hvordan en 60 cm lang kobbertråd bøyes slik at den ene kortenden blir 10 cm lang og den andre blir 15 cm lang. Til venstre vises hvordan bøylene plasseres over ei åre som går øst-vest. Til høyre vises hvordan bøylene plasseres over ei åre som går nord-sør.

Telluriske strømmer

Andre del

Trond Jacobsen

Ideomotorisk effekt og jordens naturlige batteri. Vi ser nærmere på to hypoteser knyttet til kvistgjengeri.

Batteri som en billedlig presentasjon av telluriske strømmer, *jordstrøm*, er en skribenttekniskfreidighet og er ikke helt korrekt. Et batteri gir likestrøm og ut i fra batteriets spesifikasjoner gir det en relativt fast spenning. Jordens telluriske strømmer derimot er varierende i potensial, - *hvor sterk spenningen er*, - og i periode og frekvens, - *hvor lang tid det tar for spenningen å gå fra minimum til maksimum*.

Vi lever hele vårt liv i elektriske omgivelser. Kroppen vår er i seg selv en liten signal-generator. Og utenfor kroppen er det både naturlige og menneskeskapte elektriske felt.

I atmosfæren er det et naturlig elektrisk potensiale på hele 100 volt/meter regnet fra jordoverflaten og *oppover* i høyden, der det er fritt lende og flat mark. Dette elektriske feltet er ved pent vær uten evne til å levere sterke strømmer slik at busker, trær og annet som rager opp over bakken reduserer spenningspotensialet. Jeg som er 187 cm høy ville ellers hatt et spenningspotensial på hele 187 volt mellom fotsålene og min snaue isse. Dette elektriske feltet som naturlig forekommer ved pent vær kalles "fair weather field" på engelsk. Ved tordenvær derimot er det fare på ferde. Da bygges det opp elektriske felt på vanligvis mellom 40000-120000 volt (40-120kV) og som er i stand til å levere store strømmer. Strømmene som utlades ved tordenvær og som ledes mellom bakke og himmelen (eller mellom to skyer) er ofte i størrelsesorden på 10000 ampere om ikke mer.

Tellurisk strøm, jordstrøm, er elektrisk strøm (som oftest) i den helt øverste og tynneste delen

av jordskorpen. Denne elektriske strømmen dannes ved at elektrisk ladning forflyttes for å utjevne ulikt elektrisk potensial (spenningsforskjeller) mellom geografisk og eller geologiske forskjellige steder i selve jordskorpen. Slike spenningsforskjeller kan også påvirke strømmer i menneskeskapte installasjoner som kraftlinjer, rørledninger og andre elektrisk ledende forbindelser. Vitenskapelig og forskningsbasert brukes registrering og detektering av jordstrømmer til å kartlegge avvik i sammensetning av jordskorpen. Behandling og analyse kan dermed gi opplysninger om for eksempel vannforekomster, malm og mineralforekomster.

De spenningsforskjellene som driver jordstrømmen kommer fra mange forskjellige naturlige kilder. Det er elektriske felt i Jordens indre da jordens kjerne er jernholdig, - og på slik måte fungerer som en generator. Men jordstrømmene induseres også gjennom prosesser utenfor Jorden, i ionosfæren og magnetosfæren av jordens atmosfære. Slik forbindes vi elektrisk til aktiviteter på solen eller i kosmos som induserer et spenningspotensiale i vår egen atmosfære, - som igjen skaper jordstrømmer i jorden vi har begge beina plantet på.

Det er faktisk enkelt å måle jordstrøm selv med enkle hjelpemidler. Har du tilgang til et digitalt måleinstrument som kan måle spenning er du langt på vei. Slike finnes på *rekvisitavarehus* som Biltema og Claes Ohlson for en relativt rimelig penge. Sett så dette måleinstrumentet på det laveste spenningsområdet. Koble de to ledningene med målepinner, rød og blå, til to lange skrutrekkere (eller annet ledende metall)

som du stikker ned i jorda med omlag en meter eller så avstand. Er jorden godt elektrisk ledende holder det ofte med å bare stille selve spissene på målepinnene godt ned i jorda.

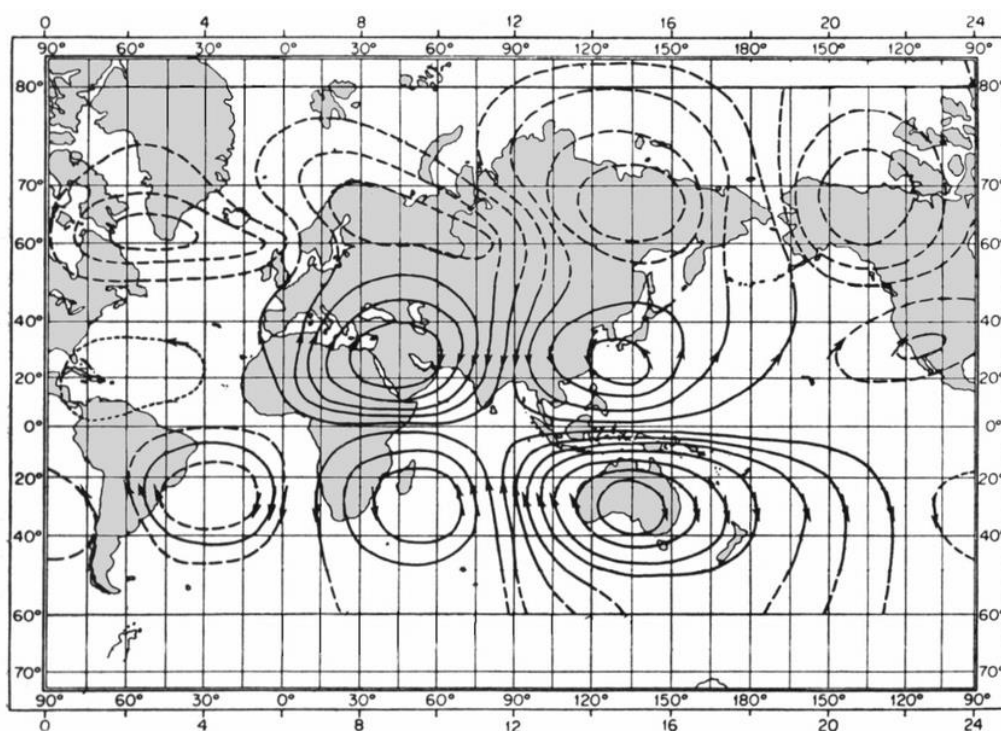
Den sterkeste delen av jordstrømmen, og dermed den vi lettest kan detektere, er likestrøm. Eller rettere sagt, det som framstår som likestrøm, da spenningspotensialet kan endre seg periodisk over så lang tid så det framstår som en fast spenning. Vi snakker her om veldig, om ikke rent ekstremt, lange perioder på dager, måneder eller tilogmed år. Dette til stor kontrast med for eksempel strømmen i lysnettet vårt som har en frekvens på 50 Hertz, der spenningen skifter potensial fra maksimum til minimum 50 ganger i sekundet. Disse strømmene viser også daglige mønstre. Jordstrømmens retning er mot solen om dagen og mot de geomagnetiske polene om natten.

Dette må ikke forveksles med den likestrømmen som kan oppstå i jorda på grunn av lokale metallforekomster. Disse er som oftest ikke naturlig forekommende men er deponert slik som i gamle avfallshauger og søppelfyllinger. Et interessant eksperiment man kan utføre er ved ganske enkelt å stikke en kobberbit (fra en

elektrisk ledning) og en zinkbit (fra feks en gammel metall takrenne) ned i jorda. Koble på en elektrisk ledning til hver metallbit og la tunga di være voltmeter. Du vil garantert kjenne at det er spenning der! Dette kalles galvanisk generert spenning og er ikke den jordstrømmen vi ønsker å forske mere på. (Søk for eksempel på "earth battery" på din favoritt søkemotor på nettet for å finne ut mere om dette).

Men det finnes også vekselstrømskomponenter i jordstrømmen over et bredt frekvensområde. Den strømmen som induseres fra variasjoner i ionosfæren og magnetosfæren gir størst variasjoner i jordstrømmen. Man registrerer dette spesielt i nordlyssonen, langt mot nord eller syd på planeten vår, i forbindelse med nordlys og magnetiske stormer. Under slike forhold kan jordstrømmen bli så kraftig at den kan gi skader på strømnnett og rørledninger.

Jordstrømmenene danner, et for øyet usynlig, men komplisert nettverk med mange forbindelseslinjer og knutepunkter rett under føttene våre. Den går rundt og under store steiner, den kan følge gamle ferdselsårer der bakken er komprimert etter utallige trakk fra dyr og mennesker. Den snirkler seg opp bakker

Storskalakart som viser telluriske strømmer, jordstrøm, og hvilken retning og senter den har klokka 06 GMT. Ser vi på Norge så går jordstrømmen fra sydøst til nordvest ved dette tidspunktet.

og ned i dype daler. Uansett hvor vi er så danner jordstrømmer dette elektriske nettet som lar seg både måle og sanse. Jordstrømmer finnes i og under byer og i og under bakken langt fra folk og menneskeskapte installasjoner. Dette har vært kjent for folk antagelig like lenge som tilbake til de første av våre forfedre som reiste seg opp på to bein, så seg rundt og fornemmet at de og landskapet var ett.

Enkelte steder lar det seg gjøre å se spor av jordstrømmen også på og over selve bakken. Dette sporet er både visuelt og håndgripelig. Der du finner den vesle sporeplanten Myk Kråkefot er du på et sted med sterke jordenergier som antagelig er et direkte resultat av de naturlige jordstrømmene som flyter i grunnen.

"Myk kråkefot er en svært "energirik" plante. Det synes som om plantens vokseplasser er på steder i naturen med kraftige "jordenergier" (ley-linjer). Det er kanskje disse "energiene" som er forklaringen på at planten kan ha en krampeløsende virkning også når den legges på som et omslag utvortes, gjerne utenpå klærne! Denne energien kan overføres til vann (jfr. måten man lager blomstermedisin på), og er muligens forklaringen på utsagnet fra Bjelland som finnes i boka Planter og tradisjon av Ove Arbo Høeg: "Kråkefot la dei i ei skål med vatn; om nokre dagar var vatnet medisin mot gikt"

https://www.rolv.no/urtemedisin/medisinplanter/lyco_cla.htm (Gjengitt fra Urtekildens Planteleksikon med tillatelse fra Rolv Hjelmsstad.)

Jeg ble ikke overrasket når jeg leste dette første gang. Det lille skogfinnetorpet Nilshögen, langt øst i Trysilskogen, jeg nå bor på har en liten "allé" av Myk Kråkefot på begge sider av oppkjørselen som hilser velkommen til en plass med stor ro og rik historie.

Det er min hovedhypotese når det gjelder kvistgjengeri at det er selve jordens dynamo og batteri vi sanser når vi går med kvist, pendel eller søkevinkel. Det er selve *følelsen* for og av landskapet og omgivelsene som gir svar på de konkrete spørsmål vi har og stiller der vi går og bruker det som på fagspråk kalles intuitive søkemotoder. På slik måte er det selve ideen vi

George Casely med kvist av hassel på sin gård i Devon, 1942.

sanser. Det er ikke mere merkelig enn det slik jeg ser det.

Og det som gir utslag på pendel, kvist og søkevinkel er den Ideomotoriske effekten av det vi fornemmer og sanser av subtile tegn i landskapet og de jordstrømmer som snor seg under føttene våre.

Det ideomotoriske fenomenet er et psykologisk fenomen der vi gjør bevegelser ubevisst. Også kalt ideomotorisk respons (eller ideomotorisk refleks) og forkortet til IMR. IMR er det et konsept innen hypnose og psykologisk forskning. Det er avledet fra begrepene "ideo" (ide, eller mental representasjon) og "motor" (muskulær handling). Uttrykket er mest brukt i referanse til prosessen der en tanke eller et mentalt bilde frembringer en tilsynelatende "*refleksiv*" eller automatisk muskelreaksjon, ofte av minimal grad, og som oftest er utenfor bevisstheten til personen. På samme måten som kroppen kan reagere med ikke-viljesstyrte reflekser, for eksempel på smerter, kan man altså oppleve muskulære (og ubevisste) reflekser til ideer som kommer til en, utenfra eller innenfra.

Moderne forskning på parapsykologiske fenomen *antar* at automatskrift, kvistgjengeri og ouijabrett har blitt "forklart" med fenomenet.

Ideomotorisk er et sammensatt ord av begrepene idé og motorisk. Den motoriske

komponenten i ordet er grei å forstå da motoren det snakkes om her er en muskelbevegelse. En ørliten, nærmest umerkelig bevegelse, men allikevel bevegelse. Og omtrent alltid utenfor vår bevisste kontroll.

Begrepet idé derimot trenger et lite studium. Vi kjenner jo ordet idé som i feks *en fiks idé* mao "et innfall. Og dette er faktisk nærmere en forklaring, enn hva vi vanligvis forestiller oss ligger bak kvistgjengeriet!

Orakelet Wikipedia sier det slik om begrepet idé: *"Idé, eller ide, betyr vanligvis en tanke, forestilling eller oppfatning, men brukes forskjellig i ulike sammenhenger. I filosofien og andre fag betegner idé et begrep eller meningsinnhold, ofte av grunnleggende og allmenn karakter. Idé kan også bety en plan, påfunn, innfall eller poeng, for eksempel i en vits. Ordet kan også brukes om tankespinn og fantasier. Ordet kommer via fransk fra gresk der ideos betyr «synlig form» eller utseende».*"

I Wikipedias forklaring på idé er det viktig å se nærmere på ordet tanke: *"Tenke, tenking eller tanke er en mental prosess som tillater individer å modellere verden og hanskes med den effektivt ifølge deres objekter, planer, slutninger eller begjær. Ord som refererer til lignende konsepter og prosesser er kognisjon, bevissthet, ideer og fantasi. Tenking involverer intellektuell manipulasjon av informasjon, da vi former konsepter, engasjerer oss i problemløsning, fornuft og det å ta bestemmelser."*

Dette kan sees som tvetydig. Tanke er oftest bevisst, mens ide som oftest i vår sammenheng kan være ubevisst. Men gjør deg denne tanken(!): hvor ofte har du ikke fått en god ide nærmest ut av det blå? Hjernen vår jobber overraskende ofte "alene", - uten at du som eier av denne fantastiske biologiske komputeren er klar over det!

Et stort antall filosofer har latt sine egne hjerner sysselsette seg med begrepet idé, og deres ord kan være til stor hjelp for oss kvistgjengere til å forstå hvorfor det vi holder på med faktisk fungerer.

* Rudolf Steiner ser på ideer som «erfaringsobjekter» som sinnet oppfatter, omtrent som øyet oppfatter lys.

* Immanuel Kant definerer ideer ved å skille dem fra konsepter. Konsepter oppstår ved å sette sammen erfaring til abstrakte kategori-representasjoner av antatte eller møtte empiriske objekter, mens opprinnelsen til ideer, for Kant, er a priori til erfaring.

* Renee Descartes skrev ofte om meningen med ideen som et bilde eller representasjon, ofte men ikke nødvendigvis "i sinnet", som var godt kjent på folkemunne.

* John Locke er kanskje den som har flittigst latt sin hjerne sysselsette med begrepet idé; *"Locke trodde alltid på den gode fornuften - ikke presset ting til det ytterste og mens han tok fullt hensyn til sakens klare fakta. Han prioriterte sunn fornuft ideer som slo ham som "godt humør, moderate og jordnære."*

Locke fant ut at en idé "rett og slett kan bety en slags rå opplevelse." Han viser at det er "Ingen medfødte prinsipper i sinnet." Dermed konkluderer han med at "ideene våre kan alle oppleves i naturen. En opplevelse kan enten være en sensasjon eller en refleksjon: "vurder om det er noen medfødte ideer i sinnet før noen blir brakt inn av inntrykket fra sansning eller refleksjon." Derfor var en idé en opplevelse der menneskesinnet fanget noe."

* David Hume skiller seg fra Locke ved å begrense ideen til bare én av to mulige typer oppfatning. Den andre kalles "inntrykk", og er mer livlig: dette er oppfatninger vi har "når vi hører, eller ser, eller føler, eller elsker, eller hater, eller ønsker, eller vil." Ideer er mer komplekse og bygger på disse mer grunnleggende og mer begrunnede oppfatningene.

Dette er mange, sterke og flotte meninger om et enkelt ord. Men, det kan være forklaringen på hvorfor vi reagerer på objekter som tapte gullringer og vannforekomster. Vår bevissthet føler det elektriske feltet, føler endringer i det globale energinettet, som er moder jords eget batteri. På lokalt plan gir dette seg utslag i endringer i landskapet, ikke bare det fysiske, som oppfattes ubevisst av hjernen og omsettes til muskelbevegelser som for å vekke oss opp og si som Askeladden, "Se jeg fant, jeg fant."

Uvanlege evner

Tredje del

Ingebjørg Rivedal

Er dei fødde slik eller blitt slik, dei som er synske og kan helbrede? Kva tenkjer dei om eigne evner? Har dei gjort noko for å utvikle evnene? Korleis har det vore å leva med evnene?

Me har tidlegare sett på Marcello Haugen og Joralf Gjerstad i nummer 49 og Ivar Flatmo i nummer 51. No er turen komen til Olga Tandstad Skaue.

Olga Tandstad Skaue

Olga Tandstad Skaue (1912-2001) var synsk og såg bortkomne dyr, ting og menneske. Ho kunne lesa tankar, sjå kva som hende andre stader og sjå inn i framtida, men var tilbakehalden med det siste. Ho var flink til å lytte, og gav trøyst og oppmuntring til mange.

Denne artikkelen byggjer på bøkene *Synske hjelparar i 100 år* og *En sans for mye* av **Oddbjørn Myklebust**. Myklebust hadde ein del kontakt med Olga Tandstad Skaue heile livet, sidan ho var syskenbarn til mor hans. Han skreiv bøkene medan ho levde, og samla mange historier frå folk som fekk hjelp av henne.

Oppvekst

Olga Tandstad Skaue vaks opp saman med foreldra og to yngre sysken på ein gard i Sykkylven i Møre og Romsdal. Faren, Karl Tandstad, var synsk. Han møtte motstand og mistenkjeleggjering i starten, men vart seinare kjend og respektert både lokalt og regionalt. Han fekk mange brev og besøk av folk som søkte hjelp.

Olga såg meir enn andre alt som barn: dersom skulekameratane gøymde noko som tilhørde henne fann ho det straks. Faren meinte ho hadde arva dei same evnene som han hadde, og oppmoda henne om å utvikle og bruke dei.

Vendepunkt

Då Olga var 15 år var faren i Oslo i 10 veker for å ta imot folk som ynskte hjelp av ein synsk. Heime på garden dukka det opp ein bonde som bad Olga om hjelp til å finne bortkomne kalvar. Ho sa nei fordi ho ville ikkje ha alt arbeidet som faren hadde med brev og besøk. Bonden maste, og ho såg kalvane og fortalde kor dei var. Etter dette gjekk ryktet om at dottera hadde dei same evnene som faren. Dette eine valet om å fortelja at ho såg kalvane påvirka resten av livet hennar.

Noko seinare fekk ho plass på Møre Folkehøgskule i Ørsta. Alt før ho kom dit, hadde det kome mange brev frå hjelpesøkande til henne, adressert til skulen. Då ho fekk veta dette forstod ho at tilsette ved skulen ville få mykje arbeid med å ta imot brev og telefonar, så ho sa frå seg plassen. Ho avstod også frå å søkje om plass på husmorskule, og dermed fekk ho ikkje realisert draumen om å bli kokk.

Evnene

Far og dotter hadde stort sett dei same evnene; dei såg bortkomne dyr, ting og menneske. Når nokon kom på besøk for å søke hjelp, visste dei ofte kva ærendet var. Det var vanskeleg for dei å sjå dersom det dei søkte var dekt av tøy, snø eller vatn, men dei kunne sjå gjennom vatn dersom vatnet var stille. Det kunne også vera vanskeleg å sjå kvite sauer på kvit snø, og andre bilete med liten kontrast. Det var lettare å sjå dyr og menneske når dei var i rørsle enn når dei var i ro. Men dei kunne sjå døde menneske og dyr. Olga kunne ikkje sjå mordoffer, og meinte Vårherre sparte henne for det. Avstand spelte inga rolle; dei såg like godt ting som var langt unna.

Begge såg best når det dei søkte var på ein ukjend stad. Dei kunne ikkje finne bortkomne ting i eige hus eller på eigen gard der dei var lommekjende.

For Olga kunne det vera vanskeleg å seia kva som var sør og nord, og ho kunne sjå område spegelvende. Dersom ein sakna ting var tildekt med til dømes tøy, såg Olga det som dekte, eller noko i nærleiken. Ho såg dårlegare når ho var sjuk og då ho vart eldre.

Begge kunne sjå inn i framtida, men spesielt Olga var tilbakehalden med å gjera det. For begge var det vanskeleg å tidfeste det dei såg, og begge streka under at det dei såg ikkje måtte styre framtida, til det var synene altfor usikre.

Karl måtte konsentrere seg djupt og tømme hovudet når han skulle sjå. Han forklarte eit syn for det indre auget med at det var som når nokon hugsa ein stad dei hadde vore. Han såg alltid ovanfrå og innanfor ein sirkel. Jo meir opplagt han var, jo klarare var biletet og jo større var sirkelen.

Olga såg på liknande måte; ho fortalde at ho såg eit lite område, som i ein kikkert. Ho måtte så prøve å flytte «kikkerten» slik at ho såg området rundt. Når ho skulle sjå konsentrerte ho seg om den eller det ho skulle finne, og ho vart fjern i blikket og retta det ut vindaugget eller mot golvet. Om biletet ikkje kom med ein gong, nytta det ikkje å tvinge det fram.

Dei hadde ofte rett i det dei såg, men det hende dei tok feil eller tolka uklare syner feil. Det kunne også hende at dei som fekk ei forklaring ikkje forstod kva plass det var snakk om.

Begge var opptekne av å øve og forbetre seg.

Ingen av dei to kravde betaling, men hadde store utgifter til brevpapir og porto. Dei tok mot gåver, men det var heller sjeldan dei fekk noko.

Ingen av dei vart hetsa i media, etter det eg kan sjå. Derimot fekk spesielt Olga fleire positive oppslag om at ho hadde rettleidd i leiteaksjonar etter sakna, og der den eller dei sakna vart funne (levande eller døde). Likevel held ho avstand til journalistar sidan medieoppdrag førte til fleire brev og telefonar.

Livssyn og syn på egne evner

Både Karl og Olga hadde eit kristent livssyn. Begge var i starten usikre på om evnene deira var av det gode, og om det var farleg å bruke dei. Ein prest sa til Karl at evnene var av det gode så lenge han brukte dei til ueigennyttig å hjelpe andre. Karl formidla dette vidare til Olga.

Samarbeidet med faren

Far og dotter samarbeidde i mange år. Dei delte breva som kom mellom seg. Dei kunne spørja den andre dersom dei var usikre. Då Olga gifta seg og flytta til Skodje vart samarbeidet mindre tett.

Då ho såg at det gjekk mot slutten av livet for faren lurte ho på om evna og virket var noko dei hadde felles. I så fall kunne ho avslutte som synsk når han gjekk bort og leva eit meir normalt liv. Ho snakka derfor med han om evnene og livet vidare. Han sa at ho hadde fått ei gåve frå Gud, og skulle bruke gåva.

Karl døydde kort tid etter denne samtalen. Olga heldt fram i virket som synsk i mange tiår, men sakna faren og samarbeidet med han.

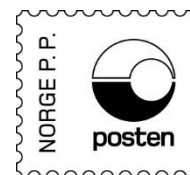
Livet med evnene

Dei fyrste åra Olga Tandstad Skaue virka som synsk arbeidde ho på garden til foreldra. Då ho gifta seg 25 år gamal og flytta til Skodje fekk ho ansvar for hus og heim. Dette var før dei fleste moderne hjelpemidla, og det var ein heiltidsjobb å vera husmor. Dottera Ragnhild sa at ho ikkje kjende seg tilsidesett på grunn av at mora virka som synsk. Det var naturleg å vera synsk, men også «litt gøy» at mora var det.

I ein periode tok ho ikkje mot telefonar. Dermed slapp ho å bli avbroten i husmorarbeidet. Ho fekk framleis mange brev, men dei kunne ho svare på til tider på døgnet som passa for henne. Dei mest tidkrevjande breva kunne ta ein time å svare på. All brevskrivinga attåt husmorarbeidet tærte på kreftene, og legen påla henne eitt års pause frå brevskrivinga. Pausen vart berre på 10-11 månader.

Ho svarte ikkje på brev om sjukdom, for ho kunne ikkje sjå sjukdom, og ho svarte heller ikkje på spørsmål om tjuveri og anna kriminelt.

Returadresse
Kjell Arne Drag
Kisgruveveien 91
3614 Kongsberg

Det var sjeldan ho fekk takkebrev, men ho sa ho ikkje tok det så tungt. Det viktigaste var å hjelpe. Dei gongene ho fekk tilbakemeldingar såg ho det som svært nyttig. Ho fekk veta om det ho hadde sett stemte, og kunne lære av eigne feil.

Mannen hennar, Amund Skaue, var ein god hjelpar, mellom anna ved å svare i telefonen, sile ut nokre av innringarane og seia stopp når han såg at ho var sliten. Han lytta til og prata med mange av dei som tok kontakt i telefonen, og for mange var det tilstrekkeleg hjelp.

Ho opplevde at når ho hadde uoverkommeleg mykje å gjera så såg ho tydelegare og meir detaljert. Dette tok ho som ei oppmuntring frå Gud.

Kreftene og overskotet minka då ho hadde passert 70 år. I det einaste radioprogrammet med henne, i 1989, sa ho at ho heller ville hatt eit vanleg liv. Ho råda dottera til å halde det for seg sjølv dersom ho oppdaga at ho hadde slike evner.

Spesielt for Olga Tandstad Skaue

Olga Tandstad Skaue var fødd med evnene, som dei tre me har sett på i tidlegare artiklar. Ho vegra seg for å bruke evnene, i dette liknar ho på Joralf Gjerstad. Ho sa klart på slutten av livet at ho heller ville hatt eit normalt liv, noko eg ikkje har sett dei tre andre seie. Eg har inntrykk av at det å sjå på evna som ei gåve frå Gud gjorde det vanskeleg å ikkje bruke evnene.

Det mest spesielle ved situasjonen hennar er at ho var dotter til ein synsk. Faren var respektert i lokalmiljøet, slik at det nesten var normalt å vera synsk. Dette må ha gjeve Olga ein tryggleik og ei støtte som vart ein god start på livet som synsk. Dette er ein heilt annan barndom enn den Ivar Flatmo og Joralf Gjerstad fekk. Men ho såg også dei negative sidene ved farens liv; dei

mange besøka og breva som tok tid som elles kunne vore brukt til gardsarbeid og familien.

Det er unikt at ho i mange år samarbeidde med ein annan synsk. Det må ha vore godt å ha nokon å spørja dersom ein var usikker og å kunne få avlastning. Å vera del av ein arbeidsfellesskap er viktig også for den psykiske helsa.

Olga var fødd med evnene. Ein kan lure på kor mykje oppvekstmiljøet betydde: Hadde evnene kome til uttrykk på same måten dersom ho ikkje vaks opp med ein far som var synsk på sin måte? Til dømes: Ho såg synene i ein sirkel akkurat som faren; skuldast det arv eller læring i oppvekstmiljøet?

Ho såg ikkje sjukdomar og hadde ikkje evner til å helbrede (det hadde heller ikkje faren). Så synskheit og helbredarevner heng ikkje alltid saman.

Olga Tandstad Skaue levde i ei tid då det var heiltidsjobb å vera husmor. Det var ei utfordring å balansere det mot arbeidet med å svare på brev og telefonar. Ho var i ein annan situasjon enn dei tre mennene me har sett på og som levde om lag samtidig med henne: Marcello Haugen hadde råd til å tilsetja hushalderske og altmoglegmann, Joralf Gjerstad hadde ei kone som tok mesteparten av det praktiske heime, og Ivar Flatmo tok det ikkje så nøye med husarbeidet. Men her må eg leggje til at Joralf Gjerstad i mange år hadde to «jobbar»: jobb på meieriet og virke som synsk og helbredar i fritida.

Referansar

Oddbjørn Myklebust: Synske hjelparar i hundre år. Nabogarden forlag, 2000

Oddbjørn Myklebust: En sans for mye: Olga Tandstad Skaue. Norild Forlag 1988